

časa veselo in zadovoljno. Prepelico ste prinesli s seboj. Polónica jo je dala grajskim otrokom, ker je hotela vsaj s tem nekoliko poplačati velike dobrote grajskega gospoda. S tem si je naklonila sreča grajskih otrok, ki so jo ljubili, kakor bi jim bila prava sestra. Ko je prepelica čez nekaj let poginila, jokali so otroci in jo pokopali v najlepšem delu grajskega vrta. Na njen majhen grob pa so vsadili najlepše cvetice.

Po materinej smrti je šla Polónica v samostan, kder je postala nuna.

J. B.

Modrec in seljak.

o poti pride moder človek pa zagleda seljaka, ki koplje. Zakliče mu: „Pomózi ti Bog! si li truden?“ In videč ga, da pri delu ne štedi življenja, reče mu: „Počij malo!“ — „Ej, gospod!“ reče mu seljak, „rad bi počival, ali óni, čegar je zemlja, ne pusti, da bi počival.“ — „Pa kaj! Ali ni to tvoja zemlja?“ — „Ni, gospod, nè, nego tuja; a jaz delam vedno za mezdo, ker svoje zemlje nimam.“ — „Siromak! koliko pa imaš mezde na dan?“ — „Samó dvajsetico.“ — „Pa moreš li živeti ob jednej dvajsetici?“ — „Moram, tudi ako bi ne hotel; od óne dvajsetice vračam z jednim delom dolgove, drugi davam na pósodo, a s tretjim hranim sebe in ženo.“ — Začudi se modrec, kako je to, in ker ne more razumeti, vpraša seljaka: „Duše ti! povej mi, kako je to?“ — „Za Boga, takó: dolgove vračam, ker hranim očeta in mater; na pósodo dajem, ker hranim dva sina, da tudi oni mene prehranijo v starosti; a tretji del mora hraniti mene in ženo.“ (Po „Vuku Vrčeviču.“)

Belo in temno jajce.

Mati v kuhinji pripravljajoč kosilo pokličejo Jožka, rekoč: „Steci gori pod streho, pa prinesi dve jajci. Vzemi ju iz tega gnezda, ki je za óno veliko skrinjo pri kašti, kajti v ónem gnezdu pod stražjo nese kokoš naše sosedé.“ Sedemletni sinček je urno po stolbah gori pod streho in pri malem svitu, dohajajočem skozi dve okenci, poišče najpred domače gnezdo, nato še óno sosedine kokoši. V tem so bila jajca velika in temnikasta, v domačem pa majhena a lepo bela. „Kaj?“ misli si deček, „iz vsakega gnezda poberem po jedno jajce. Soseđa tega nič ne pogreši, a mati bodo mislili, da sta oba jajčka domača. Pšeničen sòk pa bode nekoliko boljši, ker od sosedine kure so jajca mnogo debelejša.“

Kakor misli, tako stori. Prinese materi jajci. Pogledajo ju in takój spoznajo, da je Jožek nepošteno ravnal. Pokličejo ga pred-sé in reko: „Jožek, nisi me slušal in zato si se pregrešil. To le jajce, drobno in belo, je pač domače, a óno debelo in zamazano znesla je sosedina kokoš. Tu je imaš in nesi je takój v gnezdo nazaj ter bodi zanaprej vselej tudi v najmanjšej stvarci pošten in pravičen. Res je, da krivica dostikrat nosi tolstejše lice od pravice, vendar je vselej pravica svitla in bela, umazana pa in temna je krivica.“

J. Gr.